

Sama skala, navpična skala, kjer ni police, na katero bi sedel, pod plezalcema pa je ta trenutek 800 metrov globine

Foto: Silvo Karo

Ko sestopiva prek zadnjih skokov, nama popolnoma zmanjka opreme; tudi vrh pustiva v steni. Pobočje postaja nekoliko bolj položno, tudi sneg je vse bolj moker in pomešan z dežjem.

Moj padec v ledeniško razpoko nama pove, da sva na ledeniku Vasuki. Po njem morava prehoditi še 15 kilometrov do ledenika Chaturangi in od tod do baze.

Toda baza, v katero prideva ob osmih zvečer, je prazna: zaradi časovne stiske je Mojca tega dne z nosači že odšla v dolino. Povsem premočena sediva na mestu, kjer je bila kuhinja in počasi uživava dobrote, ki so nama jih pred odhodom pripravili. Nato se zatečeva v bazo indijskega trekinga, kjer naju prijazno sprejmejo. Pošteno sva zbita, krvave in zatekle roke so tako boleče, da nama morajo prijatelji sezuti čevlje. Niti skodelice čaja ne moreva držati v rokah. Od utrujenosti celo noč ne moreva spati in ves čas samo pijeja.

POTEM PA ŠE NA EVEREST

Zgodaj zjutraj nadaljujema hojo proti Gangotriju, kamor prispeva popoldne. V tamkajšnjem lodgeu si privoščiva dal bat, ki je trikrat preveč začinjen, nato sedeva v avtobus in se odpeljeva proti Uttarkashiju. 9. septembra zvečer sva v New Delhiju, kjer se snideva z Mojco. Pade nama v objem, kajti pošteno jo je skrbelo za naju.

Tri ure kasneje se na letališču poslovimo: ona se vrača domov, midva pa naslednji dan poletiva v Katmandu. Tam ostaneva tri dni, da si malo opomoreva, saj sva shujšala za več kot deset kilogramov. 14. septembra poletiva v Luklo in 17. septembra že presenetiva prijatelje v bazi pod Everestom. Od doma smo odšli skupaj, zato nihče ni pričakoval, da bova lahko uspešno preplezala steno Bhagirathija, nato pa prispela v bazo pod Everest samo osem dni za celotno odpravo.

V DVEH DNEH TRIKRAT REŠENO ŽIVLJENJE

ROBSON NAD SMARAGDNIM JEZEROM

IZTOK TOMAZIN

Ko sem najvišji vrh kanadskega Skalnega gorovja Mount Robson prvič videl na fotografiji, me je osupljivo spominjal na Daulagiri, na himalajsko Belo goro, ki kraljuje med mojimi alpiništičnimi spomini. Po tistem je Robson postal del moje gorske prihodnosti. Vedel sem, da si bom prigaral njegov vrh ali pa da bom vsaj v živo spoznal obraze ene od najzahtevnejših in najzanimivejših gorá severnoameriške celine.

RAZPOTJE SKUŠNJAV

Razoran ledenik pridrsi izpod severnega ostena Robsona in se utaplja v motni, smaragdno zeleni vodi jezera Berg. Gorsko jezero je pravi dragulj pod Robsonom. Z njegovih zasanjanih bregov se ponujajo najmogočnejši razgledi na dva tisoč metrov visoko severno steno.

Ob čarobno lepem jezeru je razpoloženje privedlo moj načrtovani vzpon na Robson v hudo negotovost. Tako lepo in zanimivo je bilo vse,

da bi se lahko samo sprehajal in raziskoval gore, soteske, jezera, slapove in marsikaj drugega, ali pa bi se nekje utaboril in užival brez gibanja v pravilni zavesti, da sem tam. Pogosto se mi je tako dogajalo v kanadskih gorah.

Prijazen šef rangerjev nama je včeraj ob prihodu v naravni park povedal, da po zadnjem sneženju pred štirinajstimi dnevi ni še nihče preplezal severne stene Robsona. Bilo je precej poskusov, vendar so zaradi slabih razmer in plazov vsi odnehali. Kljub njegovim pomislekom sem bil ob odhodu trdno odločen, da vsaj poskusim, saj je na Robsonu že lepo vreme redka sreča.

Na skušnjavnem razpotju na južnem bregu jezera Berg sta privlačnost Robsona in vrednost željenega dejanja v njegovi severni steni končno zmagala. Martina je sestopila po dolgi, a zanimivi poti skozi Dolino tisočih slapov. Pred ločitvijo sva oba upala, da ne bo imela težav z velikim črnim medvedom, ki nama je bil med dostopom v strah in veselje. Kosmatincu je

najbrž presedlo moje zasledovanje in fotografiranje in je odhlačal v samotnejše predele.

VEČER ČAROBNEGA RAZGLEDA

Na edinem prehodnem mestu pod jezerom sem zabredel v deročo, motno sivo reko. S težkim nahrbtnikom na ramenih sem lovil ravnotežje v globoki ledeno mrzli vodi, ki samo nekaj kilometrov nižje pobesni v divjih slapovih in brzicah Doline tisočih slapov. Na nasprotnem bregu sta senca orjaške stene in prebujajoča se tišina samotnega zatrepazaznamovali mojo pot.

Po drobljivih policah sem zašel preveč desno, pod mračni zid najstrmejšega desnega dela severne stene, imenovanega Emperor. Do teme sem moral priplezati na vrh skalnega stebra tisoč metrov višje, zato ni bilo časa za vračanje in iskanje lažjega prehoda. Z nelagodnimi občutki in divjo sapo sem na konicah derez pohitel skozi ozebnik, nad katerim se preveša grozljiv zid serakov. Zadnjič so se podrli in pometli ozebnik pred vsega dvema urama.

Ko se je ponudila prva priložnost, sem se umaknil v steber. Zračna prečnica in ozke gruščnate police so mi najprej zagrenile olajšanje umika iz nevarnega ozebnika, kmalu pa sem odkril rdečo nit lahkih, lepih prehodov. Z užitek sem zaplezal vrhu stebra in večeru naproti.

Na vrhu stebra me je sprejel večer čarobnega razgleda, nepopisnega prepleta barv in senc, skrbi in veselja, obotavljanja in želje nadaljevati. Prispel sem do Ledenege slapu ledenika Berg, nad katerim se dviga skoraj tisoč metrov visok leden zid zgornje polovice severne stene. Nežna svetloba ugašajoče zarje je počasi zapuščala najvišje grebene Robsona. Obzorja so že potemnela. Vsenaokoli so bile gore, tako kot ponekod v Himalaji.

Globoko pod menoj se je iz polmraka bleščalo jezero, kot bi bilo iz živega srebra. Če bi se bil spodaj odločil drugače, bi jutri brez obžalovanja užival na njegovi obali ali pa bi se sprehajal po okoliških gozdovih. Prišel bo čas, ko se bom večkrat odločal drugače.

USODNA RAZPOKA

Zadnja svetloba me je pospremila v Ledeni slap. Z nočjo sta vstala veter in mraz, jaz pa sem vijugal med zevajočimi žreli razpok, iskal prehode prek ledenih odlomov, preizkušal trdnost snežnih mostov in telovadil po vrtoglavo ostrih ledenih grebenih. Zaustavila me je široka, izredno globoka razpoka. Ozek, trnel sneženi most se mi je ponujal kot edina možnost nadaljevanja vzpona. Dolgo sem okleval, preden sem se odločil in si upal napraviti prvi korak nanj. Hip zatem se je skozi napetost in strah prebil glas, ki mi je že tolikokrat pomagal preživeti. V trenutku sem se zaustavil.

Po napetem iskanju in dolgem, napornem obhodu sem priplezal na drugo stran razpoke. Šele takrat sem si lahko v celoti ogledal sneženi most, ki sem mu skoraj zaupal življenje, in se prepričal, da moje teže ne bi zdržal. Bil je ves

spodjeden, razpoka pa je bila tako globoka, da ji v svetlobi svetilke sploh nisem videl dna. Strah za nazaj je izpuhtel v zbranosti nadaljnje-ga iskanja poti v blodnjaku Ledenege slapu. Dozdevalo se mi je, da niti v Himalaji nisem videl tako ogromnih razpok.

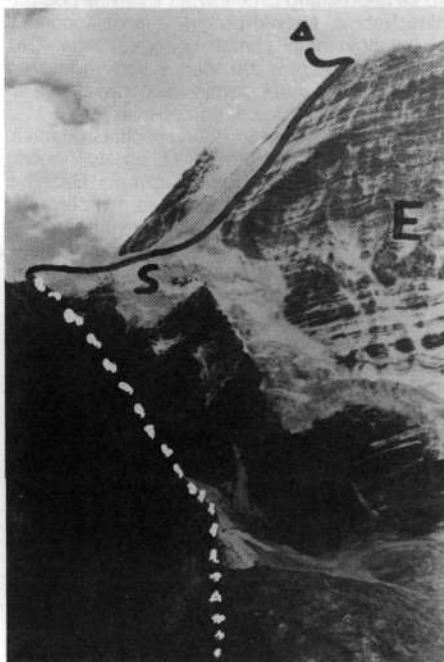
Shrljivo, veliki eksploziji podobno žarenje pod oblaki vzhodnega obzorja je za kratek čas zmotilo mojo pozornost. Kmalu mi je šibka mesečina vzhajajočega luninega krajca razkrila, da sem že blizu robne zevi. Ob desetih zvečer sem se vkopal v ledeno pobočje med dvema razpokama in se pokril z bivak vrečo.

Samota, veter, mraz in poskusi dremeža so krojili moje ure pred nadaljevanjem vzpona. Ob pol treh ponoči sem zapustil skromno zavetje. Zaradi grozečih serakov, številnih razpok in slabe vidljivosti sem opustil misel na prvenstveni vzpon v skrajno levem delu stene, nisem pa še vedel, da mi bo ta odločitev rešila življenje. Izbral sem vzpon po eni od najelegantnejših ledenih smeri v celotnem Skalnem gorovju, smeri Callis-Davis s tihim upanjem, da bom lahko kot prvi plezal še bolj desno, po robu stene Emperor.

PLAZ JE POMETEL STENO

Spokojnost noči in razburljiva negotovost dejanja sta se stopili v nepojmljivo vzdušje nasprotij, ko sem zaplezal. Pričel sem desno od originalne smeri, blizu Emperorja. Bilo je bolj strmo, težje, a tudi lepše. Prek navpičnih odlomov stopničaste robne zevi in skozi globoke, strme žlebove sem hitel iz nevarnega območja spod-

2000 metrov visoka severna stena Mount Robsona z vrisanim vzponom iztoka Tomazina: E – Emperor, S – Ledeni slap ledenika Berg

Cisto drugače, lepo in mogočno, se kaže južno ostenje najmogočnejše gore kanadskega Skalnega gorovja Mount Robson (3954 m)

Foto: Iztok Tomazin

njega seraka. Nevšečna previsna prečnica me je privedla do osrednjega ledišča. S slabotno mesečno ožarjena in s skalnimi pragovi prekinjena ledena strmina se je poganjala stotine metrov visoko v nočno, z redkimi zvezdami posuto nebo. Območja krhketa vodnega ledu so se neprestano izmenjavala s plitvimi poprhanimi žlebovi. Največ preglavic in nelagodnosti so mi povzročali zameti novega snega. Čez kolena in komolce zakopan v varljivo snežno gmoto sem v hudi strmini lovil ravnotežje in upal, da se vse skupaj ne bo splazilo.

Samo moji enakomerni udarci cepina in kladiva, spremljani s škrtanjem derez, so kalili nočno tišino. Potem je nenadoma zagrmelo. Grozljivo dogajanje je napolnilo noč in vse moje bivanje. Podrli so se seraki na vrhu severne stene! Ogromen oblak plazju je tik ob smeri mojega vzpona zlovešče sikajoč z nepopisno hitrostjo planil v globino. Od vrha do tal je pometel ves levi del severne stene. Kjerkoli bi tam plezal, bi ne imel niti najmanjše možnosti. Plaz se je nato razdijal v znožju stene in nadaljeval svojo uničevalno pot po Ledenem slapu. Zasul je dobršen del poti, po kateri sem se zvečer vzpenjal, in prostor, kjer sem še pred nekaj urami bivakiral.

Zadrhtel sem skupaj z goro. Ko se je vse umirilo, je ostala le gluha noč in zavijanje vetra na grebenih.

Komaj sem spet dobro ujel ritem vzpenjanja, se mi je zlomil cepin. Sredi noči sem ostal sam s samo enim uporabnim orodjem na dobri polovici ene od najmogočnejših sten Skalnega gorovja. Od tega trenutka naprej ni bilo več povratka, nad menoj pa je grozil najtežji del vzpona.

Kalvariji bistveno oteženega plezanja so se pridružili vse močnejši sunki orkanskega vetra, ki so me resno ovirali in ogrožali. Privršali so nenadno, brez opozorila, da se je zdelo, kot bi me udarila težka roka. Moje napredovanje se je zelo upočasnilo in želja po sproščnem doživetju sončnega vzhoda na robu stene ali celo na vrhu Robsona se je razblinila v boju za obstanek v ledeni strmini.

NA ROBU DVEH STEN

Sončni vzhod je moral biti čudovit. Gledal sem vstajenje svetlobe in prebujanje barv, a zavedal sem se le zbranega gibanja, sovražnega ledenega prepada pod seboj in viharja, ki me je hotel pahnuti vanj. Ožarjeni rob stene visoko nad menoj se je takrat zdel kot rešitev, čeprav sem slutil, da ne bo tako. Tam je le kot nož oster greben med severno in zahodno steno. Posut je z zloglasnimi gargoyli – krhkimi stolpi in opastmi vseh mogočih oblik. Vsako leto so drugačni, ponavadi pa predstavljajo najtežji in najnevarnejši del večine vzponov v severni in zahodni steni.

Sonce je predramilo novo nevšečnost. Razposajena množica ledenih okruškov in oskalkov se je vsula po strmini in pogosto je zažvenketalo tudi po moji čeladi. Lečast oblak, ki se je v sicer lepem jutru razpel nad vrhom Robsona, ni obetal nič dobrega.

Pod grebenom sta se strmina in težavnost plezanja povečali, na robu stene pa se je vse slabo še stopnjevalo. Pred menoj je bilo še kakih petsto metrov zloglasnega grebena, ki je postal eno od mojih najbolj negotovih in nevarnih plezanj doslej. Sprva sem zaradi ostrine in izpodjednosti grebena moral plezati v izredni strmini severne strani brez prave opore. Kladivo

in zlomljen cepin sta slabo prijemala v vrhkem ledu in prhkem snegu, dereze so mi neprestano zdrsavale, pod nogami pa se je grezila vsa severna stena.

Težavnost in negotovost sta se stopnjevali do neslutenege. Ko sem se prvič priplazil na vrh grebena, sem hitro zdrsnil nekaj metrov nižje, saj sem videl, da sem na izpodjedeni opasti daleč onkraj navpičnice nad zahodno steno. Po centimetrih sem potem nadaljeval boj za ravnost in obstanek z viharjem. Plezanje je bilo srhljivo gibanje na meji nosilnosti in opore prhkega snega; bilo je oprijemanje, objemanje in jahanje prevešajočih se in lomečih se ledenih stolpov. Zdaj je bil pod mano dvatisočmetrski prepad severne stene, iz katere sem bil priplezal, že čez nekaj metrov pa spet mračna, še višja in podobno strma zahodna stena. Nikarkršne možnosti samovarovanja ni bilo.

PRVI JUGOSLOVAN NA ROBSONU

Nenaden konec težav je bil dotlej edino prijetno presenečenje. Ko sem se ves napet prekobilal okrog koničastega vrha enega izmed nešteti stolpov, sem se znašel na skoraj ravni ploščadi. Od vrha me je ločila le še zmerna strmina in nekaj zevajočih razpok. Silovita olajšanja po težkih vzponih, zlasti če so zabeljeni z nevarnostmi in nevšečnostmi, so neprimerljiva s čemerkoli.

Odhitel sem na vrh in užival. Nikjer ni bilo nikogar, vihar je tudi zabilal sledi predhodnikov, ki so se na vrh pred dnevi vzpenjali po lažjih smereh. Pričakovana senca obžalovanja, da nimam padala, mi ni skalila veselja. Vednost, da sem prvi Jugoslovčan na vrhu Robsona, mi ni pomenila ničesar. Med vzponom sem užival, trpel in preživel brez posledic, a nič od tega se ni zdelo bistveno. Na vrh sem moral priti predvsem zaradi vrednosti trenutkov tu zgoraj, zaradi doživetja, ki ga bom lahko prežil v prihodnost kjerkoli.

Robson nima normalnega pristopa ali sestopa. Sestop po najkrajši in najlažji, pa prav nič enostavni smeri v južnem ostenju so mi prepričile slabe razmere. Sonce je že zmehčalo sneg na južni strani gore, zato je bila nevarnost plazov prevelika! Vrnil sem se na vršni greben in se odločil za sestop po severovzhodni steni, po najdaljši, a objektivno razmeroma varni Kainovi smeri, ki je ocenjena s četrto stopnjo.

Zmehčan sneg mi je zagrenil in zelo upočasnil sestop. Na dnu strmega zasneženega stebra me je zaustavil previsen odlom nad zevajočo razpoko. Po dolgem oklevanju, tuhtanju in študiranju skoka sem se pognal. Srečno, samo z bolečino v kolenih sem pristal na majhni uravnavi med razpoko in robom prepada. Nadaljeval sem po izpostavljenem grebenu in po strmi ledeni steni, ki v enem zamahu pada na ledenik Robson. Plezanje navzdol v gnilem ledu je bilo morasto počasno in nevarno. Od vzpona otečeni in oguljeni členki prstov rok so še bolj zakrvaveli in kljub dvojnimi rokavicam sem na ledu pušal velike krvave sledove.

ROB SMRTI

Čez naslednjo robno zev sem doskočil na prostrano ploščad in zdelo se je, da je pod menoj le še zahtevna hoja po dolgem, kačasto zavitem ledeniku. Žal pa sem se motil. Za naslednjim grebenom, neviden z višjih predelov gore, me je čakal Ledeni slap ledenika Robson. Spet sem skakal, jahal in se plazil in tuhtal, koliko zdržijo sneženi mostovi čez razpoke. Na najtežjem mestu, v pravem čarovniškem kotlu, prepredenem s široko zevajočimi in prikrito prežečimi razpokami, obdanem s prevešajočimi se ledenimi odlomi in stolpi vseh mogočih oblik, sem srečal prve ljudi, odkar sem zapustil dolino – trojico kanadskih alpinistov, ki so se na vrh vzpenjali po smeri mojega sestopa. Drug drugemu smo pomagali prek previsnega odloma, komaj pa smo se prijazno ločili, je prvi med njimi že zgrmel v razpoko, ki sem jo tik pred srečanjem s precejšnjo težavo preskočil.

Ko sem se mesec dni kasneje vrnil domov, me je čakalo njihovo pismo. Poleg čestitk za zahteven solo vzpon so mi sporočali, da se je dan po našem srečanju ves Ledeni slap podrl in postal neprehoden. Sestopiti so morali na drugo stran gore.

Pod večer sem se prebil iz objema Ledenege slapu do spodnjega dela ledenika Robson. Videti je bilo, da sem se končno rešil najhujšega, saj so bile razpoke lepo vidne in med njimi se je vila sled mojih naključnih zancev. Sproščeno sem hitel po njihovih stopinjah. Nenadoma pa se je vse zameglilo, pogreznil sem se v tla do pasu, z nogami pa nemočno zabrcal po zraku. Instinktivno sem razširil roke, a utapljale so se v mehkem snegu in le nekoliko upočasnile pogrezanje. Ob vsakem napačnem, sunkovitem gibu sem se še globlje pogreznil. Do prsi pogreznjen sem bil tik pred tem, da me posrka razpoka. Utonil sem v popolnem naporu in zbranosti, izgubil občutek za čas in za podrob-

Članarina PD in naročnina na PV

Upravni odbor Planinske zveze Slovenije je na seji 15. decembra 1990 določil prispevek, ki ga morajo planinska društva odvajati od pobrane planinske članarine Zvezi za njeno delovanje in vzdrževanje nekaterih najpomembnejših kulturnih, vzgojnih in gospodarskih akcij. Od vsakega člana morajo društva leta 1991 poslati PZS prispevek 45 dinarjev, od mladince 20 in od otroka 10 dinarjev. Hkrati svetuje PZS društvom, naj bo planinska članarina za leto 1991 za člane 100, za mladino 45 in za otroke 30 dinarjev; lahko pa je seveda višja ali nižja od predlaganega.

Hkrati je upravni odbor PZS določil naročnino za Planinski vestnik, ki znaša za prvo trimesečje letošnjega leta 90 dinarjev (30 dinarjev za številko). To je približno na ravni cen podobnih revij pri nas.

nosti. Precej kasneje sem brez sape obležal na rešilnem robu razpoke. Prevzet od vseobsegajoče zavesti preživetja sem se počasi spominjal mučnih podrobnosti reševanja. Ko sem si razpoko zatem ogledal od strani, sem videl, da ob padcu vanjo ne bi imel nikakršnih možnosti. Vsaj dvajset metrov visoki previsni steni sta izginjali v temo, ki ji nisem videl dna.

DOLINA TISOČIH SLAPOV

Do mraka sem dosegel gozd na obali jezera Berg. Ujel sem zadnje trenutke živo rdeče zarje na robovih severne stene. Čudovit prizor je še lepše odseval na srebrni gladini jezera. Nepozaben pogled je bil darilo za slovo. Potem sem se potopil v noč. Pričel sem petindvajset kilometrov dolgo pot vrnitve. Sredi druge neprespane noči so se mi utrujene in ožuljene noge pričele malo zapletati. Na ovinkih sem včasih zakoračil kar naravnost in

šele bližnje srečanje s kakim drevesom ali skalo me je predramilo in opomnilo na pravo pot.

Ko sem v temi sestopal skozi Dolino tisočih slapov, je od pravljicne podobe ostalo le nepopisno vzdusje in skoraj otipljivo bobnenje pobe-snelih voda. Robson se je stopil s temo, spomini so se zllili s sedanostjo, meja med spancem in budnostjo pa je počasi izginjala. Ravno takrat se je doma, na drugi strani oceana, že budilo jutro prihodnosti.

9. in 10. septembra 1990 je Iztok Tomazin sam preplezal slovito smer Callis-Davis s prvenstvenima variantama v spodnjem in zgornjem delu v severni steni Mount Robsona (3954 m) v kanadskem Skalnem gorovju (V+/IV, 90°/50°-75°, 2000 m). Se-stopil je po Kainovi smeri v severovzhodni steni (IV, 90°/45°-70°).

ZDRAVNIŠKA ODPRAVA OB ROBU ALPE ADRIA SAGARMATHA EXPEDITION '90

HIMALAJSKI LABORATORIJ

MARKO JARC

Živimo v dobi, ko je alpinizem prerasel klasiko v Himalaji. Velike in težke odprave so del zgodovine, zato pridejo na površje le izredni podvigi in rekordi. Lov na rekorde še priteguje bralce, klasične odprave pa se danes samo omeni in kmalu tonejo v pozabo.

Kljub taki časnikarski logiki ima odprava Alpe Adria Sagarmatha '90 neko posebnost. V njej so sodelovali alpinisti italijanske in slovenske narodnosti in na vrh sveta sta priplezala **zakonca Štremfelj** kot prvi poročeni par. Tudi to je rekord, malo verjetno pa je, da bo odprava ostala zapisana v letopisih samo zaradi tega. Važnejše se je godilo ob odpravi.

Zdravnik **dr. Borut Špacial** je pripravil in organiziral znanstveno zdravniško mini odpravo, ki je prišla na obisk v bazni tabor in je na terenu opravila vrsto zelo pomembnih zdravniških pregledov. Dr. Borut Špacial je doma iz Trsta, stanuje na Poljanah pri Doberdolu in je v službi na pneumološkem oddelku trziške (Monfalcone) bolnišnice. Rodil se je v Trstu leta 1947, doktorat iz medicine je opravil na tržaški fakulteti in se od tedaj ukvarja s pneumologijo in športno medicino.

Svojo zdravniško pot med športniki je dr. Špacial začel, ko je občasno pregledoval tekmovalce slovenskih društev v zamejstvu in je bil nekaj časa zdravnik Zveze slovenskih športnih društev v Italiji. Leta 1982 se je zaposlil v trziški bolnišnici, kjer je polagoma zrasel center za športno medicino, ki je bil dodan pneumološki službi. Center se v glavnem ukvarja s preventivo in s testiranjem športnikov. Pregledi so po italijanski zakonodaji obvezni za nastopanje v uradnih prvenstvih. Tako so skozi trziško športno medicino šli profesionalni tekmovalci in tudi lepo število rekreativcev. Pregledovali so redno

tudi košarkarje bivšega italijanskega goriškega prvligaša S. Benedetto, profesionalne nogometaše, boksarje in predvsem profesionalne potapljače.

TESTIRANJA V TRŽIČU

Dr. Borut Špacial nam je v pogovoru povedal, da se je zamisel o raziskovalnem potovanju v Himalajo porodila iz dveh vzrokov. Prvi je nedvomno zdravniško področje, s katerim se ukvarja. Špacala je namreč z zdravniškega vidika zanimala fiziološka obremenitev alpinistov v višinah. Hotel je namreč zvedeti, kako človeški organizem reagira na pomanjkanje kisika, saj so določeni pogoji v višinah podobni težavam, ki jih imajo kronični bolniki s pomanjkanjem kisika v krvi. Drugi in odločilni vzrok pa je velika ljubezen do gora. Špacial je namreč odličen planinec in se rad turno smuča. Gore so mu prišle v kri že v mladih letih in zato se je vedno živo zanimal za določeno zdravniško specifikovo v gorah. Odločilnega pomena je bila tudi organizacija odprave Alpe Adria, ki je uredničila zamišljen načrt. Dr. Špacial se je sam ponudil, da bi pregledal in testiral alpiniste, kar se je tudi zgodilo lanskega junija, preden se je skupina slovenskih, zamejskih in italijanskih alpinistov odpravila na pot. Zdravniškega pregleda so se udeležili vsi alpinisti razen Mazzolenija in Jegliča, ki sta bila zadržana.

Pregledi so služili predvsem za ugotovitev zdravstvenega stanja vseh alpinistov, saj je dobro stanje odločujoče v divjini in v višini. Pregledi so bili tudi usmerjeni v natančnost in je bil v laboratoriju ustvarjen višinski ambient s pomanjkanjem kisika. Na tej podlagi je bilo testirano moštvo. Rezultati v laboratoriju so pokazali splošno dobro pripravljenost vseh, izstopala sta **Andrej in Mica Štremfelj** in **Marco**